

Amor à Distância

Nunca se tinham visto. Mas amavam-se.

Ela escrevia-lhe mensagens às três da manhã. Ele enviava emojis quando não sabia o que dizer. Todos os dias se tocavam através do vidro frio. Cada olhar era uma câmara. Cada sorriso tinha filtro.

Por fim, encontraram-se. Para um café.

Os corações batiam mais depressa do que nunca. Imaginaram o abraço. O cheiro da pele. O calor de uma mão. Olharam um para o outro.

Os olhos dele não tinham aquele filtro azul de que ela gostava. A voz dela não tinha aquela entoação perfeita a que ele se habituara. As mãos eram reais. Mas não sabiam o que fazer.

Ficaram em silêncio.

O café arrefecia.

Ao fim de dez minutos, ambos olharam para os telemóveis.

Nos ecrãs, continuavam perfeitos.

Љубав на даљину

Никада се нису срели. Али су се волели.

Она му је писала поруке у три ујутру. Он јој је слао емоџије кад није знао шта да каже. Сваки дан су се додиривали кроз хладно стакло. Сваки поглед био је камера. И осмех је имао филтер.

Најзад су се срели. На кафи.

Срца су им куцала брже него икада. Замислили су загрљај. Мирис коже. Топлину руке. Погледали су се.

Његове очи нису биле онај плави филтер који је волела. Њен глас није имао ону савршену интонацију на коју је он навикао. Руке су им биле стварне. Али нису знале шта да раде.

Ћутали су.

Кафе су се хладиле.

После десет минута, обоје су погледали у телефоне.

На екранима су и даље били савршени.

Love at a Distance

They'd never met. But they were in love.

She texted him at three a.m. He sent emojis when he didn't know what else to say. Every day they touched through cold glass. Every glance was a camera. Every smile came with a filter.

Finally, they met. At a coffee shop.

Their hearts beat faster than ever. They imagined the hug. The smell of skin. The warmth of a hand. They looked at each other.

His eyes weren't that blue filter she'd loved. Her voice didn't have that perfect intonation he'd gotten used to. Their hands were real. But they didn't know what to do with them.

They sat in silence.

The coffee went cold.

After ten minutes, they both looked at their phones.

On the screens, they were still perfect.

L'amour à distance

Ils ne s'étaient jamais rencontrés. Pourtant, ils s'aimaient.

Elle lui écrivait à trois heures du matin. Il envoyait des émojis quand il ne savait pas quoi dire. Chaque jour, ils se touchaient à travers la vitre froide. Chaque regard était une caméra. Chaque sourire avait son filtre.

Ils se sont enfin rencontrés. En terrasse.

Leurs cœurs battaient plus vite que jamais. Ils imaginaient l'étreinte. L'odeur de la peau. La chaleur d'une main. Ils se sont regardés.

Ses yeux n'avaient pas ce filtre bleu qu'elle aimait. Sa voix n'avait pas cette intonation parfaite à laquelle il s'était habitué. Leurs mains étaient réelles. Mais ils ne savaient pas quoi en faire.

Ils se sont tus.

Les cafés refroidissaient sur la table.

Au bout de dix minutes, ils ont tous les deux regardé leur téléphone.

Sur les écrans, ils étaient toujours parfaits.

Любовь на расстоянии

Они никогда не виделись. Но любили друг друга.

Она писала ему сообщения в три утра. Он присылал эмодзи, когда не знал, что сказать. Каждый день они прикасались друг к другу через холодное стекло. Каждый взгляд был камерой. И у улыбки был фильтр.

Наконец они встретились. За кофе.

Сердца бились быстрее, чем когда-либо. Они представили объятие. Запах кожи. Тепло руки. Они посмотрели друг на друга.

В его глазах не было того голубого фильтра, который она любила. В её голосе не было той идеальной интонации, к которой он привык. Руки были настоящие. Но не знали, что делать.

Молчали.

Кофе остывал.

Через десять минут они оба посмотрели в телефоны.

На экранах они всё ещё были идеальны.